

Wołyńskim jako oficer rezerwy, w drodze do Szepietówki w Rosji zbiega z transportu, dociera do żony do Kowla, po czym oboje wracają do stolicy.

Całą okupację Korbońscy spędzili w Warszawie. Korboński (pseudonim Nowak, Zieliński) był w tym okresie członkiem konspiracyjnego SL-Roch, od 1941 stał na czele Kierownictwa Walki Cywilnej przy Delegaturze Rządu na Kraj. W 1943 roku został szefem Oporu Społecznego w Kierownictwie Walki Podziemnej. Od sierpnia 1944, po aresztowaniu J. S. Jankowskiego przez NKWD był dyrektorem Departamentu Spraw Wewnętrznych Delegatury Rządu na Kraj. Zofia Korbońska była wówczas najbliższą współpracowniczką męża. Wspólnie zorganizowali tajną radiostację Kierownictwa Walki Cywilnej, która od początku 1941 roku do końca wojny utrzymywała nieprzerwaną, codzienną łączność z rządem polskim na uchodźstwie w Londynie. Zofia Korbońska zajmowała się transportem radiostacji. Była obserwatorką i szyfrantką, poczym zorganizowała biuro szyfrów i wyszkoliła do pomocy grupę kobiet. Brała czynny udział w Powstaniu Warszawskim. To dzięki „krótkofalówce” Korbońskich docierały do Anglii najnowsze wiadomości z Warszawy i Polski, które jeszcze tego samego dnia na fali działającej pod Londynem Radiostacji Świt powracały do okupowanej przez Niemców Polski. Świt podawał się za stację działającą na terenie Polski, czego potwierdzeniem miały być najaktualniejsze wiadomości czerpane z dopiero co rozrzuconych w Warszawie bibuł. Niemcy nie przypuszczali, iż stacja znajduje się poza Polską, a jej istnienie możliwe było między innymi dzięki współpracownikom małżeństwa Korbońskich.

Po zakończeniu wojny 28 czerwca 1945 roku Zofia Korbońska wraz z mężem została aresztowana przez NKWD. Na skutek amnestii ogłoszonej po powrocie do kraju Mikołajczyka i utworzeniu